

Landskap: Skåne Upptecknat av: Sten Borg.
 Härad: Adress: St. Östergatan 20. Ystad
 Socken: Ystad Berättat av: P. Forsberg. Polisöverkonst.
 Uppteckningsår: 1943 Född år 1858 i Färlöv

- Uppgifter om sagesmannen. s. 1.
 Skolgång, drängplats, värning. s. 3-6.
 "Loppa", - tiggeriska m. m. s. 6.
 Flera andra original. s. 7-9.
 Böcker för fylleri. s. 9.
 Renhållningen för. s. 10.
 Vaktare. s. 11.
 Midsommar o. majstång. s. 11-12.
 "Hå' katten ur tunnan" vid fastan. s. 12.
 Kor i staden vaktares ar. hore. s. 13.
 Marknadsen. s. 13.
 Teatern. s. 14.
 Lugga visade sig på vägen. s. 15.
 Pottetorpa Hore. s. 16.
 Gastar utan husord. s. 17.
 Om nätterna höides någon arbete i
 smedja o. skomakerverkstad. s. 18.
 Fätkkast mot braslövshyckla. s. 18.

Skriv endast på denna sida!

Ulmur M. 148

Ulmur k. 53.

Sten stai på styltor varje julnatt.	s. 18.
Varulv. } ulma k. 12	s. 19.
Maran. }	s. 20.
Klaka.	s. 21.
Lappaskott.	s. 24.
Skogsruvan.	s. 25.
Troll.	s. 26.
Ropa till sig smör.	s. 27.
Storkparet i Maslöv.	s. 27.
Rida Staffan. utl. H. G. 3.	s. 28.

Jag är född år 1858 i Färlöv. Min far arbeta med litet av varje. Han bruka arbeta som daglönare. Han mærglade åt ägaren av Karpalunds gård. Dom fick arbeta hårt på den tiden. Dom börja klockan 6 på morgonen och fick hålla på till solnedgången. Jag var själv mærgelkusk då. Vi var en del pojkar som körde mærgelkärrorna. Vi hade 50 öre om dan för det. Det var ett faslet slit för oss pojkar. Vi körde med ett slags tvåhjuliga kärror och där var en häst spänd för varje kærre. Hästarna gick om natten och betade nere vid Helge å. Där skulle vi hämta dom på morgonen. Dom skulle ju börja köra klockan 6. Jag bodde en bra bit från Karpalunds gård så jag fick stiga upp tidigt på morgonen och gå till gården och hämta trensen och sen gå till Helge å och hämta hästen. Den var oftast mycket svår att fånga för den visste ju vad det var fråga om. Sen på kvällen när arbetet var slut så skulle man först till gården och sela av och sen skulle man rida ned till Helgeå med hästen. Eftersom vi

arbetade till solnedgången så kunde det ofta hända att man inte kom i säng förrän vid 12-tiden på natten. Sen skulle man ju opp igen till klockan 6 så det blev inte mycket vila på den tiden.

Dom använde mörkeln till åkrarna. Det var ett mycket bra medel att gödsia med. Där var ingen i trakten som hade så så granna fält som Karpalunds gård.

Sen flytta min far och mor till Uppland. Där var en som hette L.O. Smith som hade brännerier där uppe. Han förespegla oss hur bra vi skulle få det om vi ville resa till Uppland. Vi reste i väg men där stannade vi inte mer än 4 år. Vi reste dit 1866 och kom tillbaka till Färlöv 1870. Dom lura oss helt på betalning. Far fick arbeta dubbelt så mycket för hälften så stor betalning som dom hade lovat. Till sist var vi rent utfattiga så vi fick resa till Färlöv igen. Vi for i en hjulångare och stuvades ombord

precis som kreatur. Vi hade inga hytter att bo i utan fick vara på däck. Vi kom i land vid Åhus och där fick far börja arbeta som daglönare igen.

Jag gick i skolan i Färlöv först. Vi börja klockan 8 på morgonen och höllo på till middag sen var vi fria för den dagen. Vi fick förstås lära oss läsa och skriva och så läste vi katekes, biblisk historia och naturlära. Vi fick skriva på griffeltavlor i början och så hade vi en hartass som vi skulle stryka ut det skrivna med. Sen när vi kunde skriva bättre så fick vi skriva på papper och använda gåspennor som läraren formerade åt oss. Läraren var rätt orättvis för han brydde sej inte mycket om oss fattiga ungar utan han ägna sej mest åt dom rika bondsönerna och lafogdarnas barn. Jag gick i skolan i Uppland också. När jag kom dit så så dom andra barnen till mej; Hör på

den där skåningen som han bräker. Men när jag sen kom tillbaka till Skåne så sa barnen här: Hör på den där upplänningen han tror visst han e nåt. Men sen lärde jag ju mej snart tala skånska igen. Vi fick gå i skolan tills vi blev konfirmerade. Det var vid 14-års ålder.

Sen när jag blitt konfirmerat^d så fick jag ta plats som drängpojke på Gustavsfält. Där hade jag en lön av 30 kr om året. Det var ett faslet slit för inspektorerna på den tiden hade ofta sen dom tjänat opp sej lite egna gårdar som dom skulle resa och titta på om kvällarna. Då var det till att efter arbetets slut spänna för fina vagnen och köra än till den ena gården än till den andra. Det blev då ofta långt ut på nätterna innan man kom hem och kom i säng. Och sen skulle man opp nästa morgon lika tidigt för det.

Sen tog jag värvning vid Vendes och där var jag i 10 år. Till en början hade vi 4 kronor i månaden men när vi hade tjänat i 6 år så fick vi 6 kronor i månaden. Av dom pengarna sattes 2 kronor i månaden in på banken så det var ju inte mycket man hade att röra sej med. Så hade vi förstås mat och husrum och så hade vi kläder. Det var så med kläderna att om man var rädd om dom så att dom höll länge så man slapp ta ut nya så fick man pengar i ersättning. Det kallades för passevulans. Vi brukade få dom pengarna vid jultiden och en gång fick jag 80 kronor på det viset. Vi hade 6 batterier så man fick gå vakt var 6:te dag. Vi hade exercis på sommaren. Vi börja i juni och höll på i 6 veckor. Då hade vi hästexercis från 1/8 till 1/12 och fotexercis från 3 till 6 varje dag.

När jag hade vatt vid Vendes i 10 år så tog jag avsked och blev polis i Ystad. Det var ett ansträngande arbete. Vi

hade 10 timmars tjänstgöring var dag. Det var 6 timmars dagpass och 4 timmars nattpass. Här var en massa fylle-
hundar på den tiden så fick fick dras med såna var dag.
Poliskåren bestod då av 1 överkonstapel, 14 ordinarie och
6 extra konstaplar.

Här var gott om krogar på den tiden. Det låg 2 stycken på
Stora Östergatan och där som Norden nu ligger var där 3
stycken. Så var här Lilla Syden där Continantal nu ligger
och mitt emot Syden var Dalkvists krog. Och på Norregatan
fanns där ett avhämtningsställe. På den tiden var fyllet
inte så dyrt heller. Man fick en sup och en halv öl för
25 öre. Därför fanns det också gott om fyllekajor här.

Här var ett fruntimmer dom bruka kalla för Loppan. Hon
hette egentligen Karolina Lundkvist. Från början hade
hon vatt ordentlig och kom från ett gott hem. Men så blev

hon förförd av nån köpmansson och sen blev hon förfallen.
Hon bruka gå omkring med en stor korg under armen och i
den hade hon alltid brännevin. Hon levde ett riktigt
luffareliv och gick omkring och tiggde. Det var många
gångar vi fick gå upp i Norra Promenaden och hämta henne
för där bruka hon lägga sej i nån buske när hon var full.
Så fick vi skaffa en drakärra och köra henne till kontoret.

Så var här en som hette Berggren som dom kalla för Grisen.
Han var bokbindare men han gjorde aldrig nåt. Han bruka
gå omkring med sin mor och sälja almanackor. Han blev gift
också men det blev ingen ändring på honom för det utan
han sprang med sin mor som förut.

Så var här Balder. Dom sa att han hade sålt sin kropp till

Lund för att dom skulle kunna undersöka spritens verkningar på honom. Ja han var ju förstås redan förfallen då. Han brukar vända dag gå på apoteket för att få sej en sup. En gång så skulle apotekaren driva med honom och gav honom en sup ren sprit /96%/. När Balder hade tatt den så höll han ju på att få dändimpen och kunde inte säj nåt på en lång stund. Men så till sist så sa han till opotekaren; Den supen har ni min själ glömt att kramma vannet å.

Så var här en del andra orginal. Här var en som dom brukar kalla för Kattafrun därför att hon hade så många kattor. Där var alltid nerrullat hos henne för att man inte skulle kunna se hur många kattor hon hade och hur där såg ut hos henne. Hon sydde små dopmössor som hon gick omkring och sålde. Så var här en som dom kalla för "Bid mej i låret". Varför han kallades så vet jag inte men glyttarna brukar springa

??

efter honom och skraka,; Bid mej i låret, bid mej i låret.
Här var också en som hette Berglund, som brukar gå omkring
och spela dragspel. Han kunde inte spela egentligen. När
han kom så brukar folk säga till honom: A Berglund spela en
bit för oss. Och då satte han alltid i gång med samma bit
och så sjöng han;

Berglund lunka till krogen
till lilla vännen sin
Berglund han lunka till krogen
i kväll får du inte gå him.

Sen kunde han inte mer och för ~~att~~ den sången skulle han
ha 1 öre.

Ibland kunde vi ha ända till 15 fångar på kontoret som
skulle ut på fängelset. Dom blev alltid ådömda böter. Det
var olika summor 5 till 20 kronor alltefter som dom hade
vatt fulla första gången eller fler gånger. Men dom betala

aldrig böterna utan dom satt av dom.. Dom fick sitta i
3 dar för böter på 5 kronor.

Med renhållningen var det dåligt beställt med här i Ystad.
Här var en som hette Julius Lundgren, som dom kalla för
Julabocken. Han körde omkring i stan och tömde åt folk.
Vi fick anmälningarna på kontoret och sen fick vi lämna
dom till Lundgren. Han hade en gård vid Blekegatan och
körde ut latrinet på sina åkrar. Det lukta hemskt så han
fick inte börja förrän efter 11 på kvällen. På somliga
ställen fick dom gå igenom husen med baljorna för det
fanns inte nån gårdsingång. Och då blev där en faslig
stank i rummen och dom tappa ju en del också när dom gick
igenom.

Alla stans fruar tvätta på den tiden i Klosterdammen. Där var ett hus för ändamålet. Dom fick betala ett visst belopp för att få tvätta. Sen hängde dom ut tvätten på torget till torkning. Det är det torget som kallas för Tvättorget nu.

Förr fanns här väktare i Ystad. Dom hade var sitt distrikt. Dom gick om nätterna och ropa ut tiden och vindens riktning. Dom hade en trästång med en bygel med fällfjäder som dom använde när dom skulle anhölla nån. Dom stanna i vissa gathörn och ropa t. ex. : " Klockan är 9 slagen, vinden är sydväst." Men det var inte nån riktig reda med deras vakt-hållning. Dom bruka ligga och sova på luckor vid Schultzka huset. Den siste mars 1886 så sluta väktarna och då fick vi poliser överta deras vakthållning.

Fiskarna här i Ystad hade alltid till midsommarafton ordnat med majstång ute vid Fiskarehusen. Dom bilda ett lag som

ställde om det hela. Vi poliser blev kommenderade dit. Vi hade 50 öre i timmen då. Dom söp bra där. Brännevinet var inte så dyrt då. Det kosta bara 75 öre litern. Dom dansa och roa sej. Ibland hade fiskarna ordnat med kaffeutskänkning också. Det var mest arbetare som gick till fiskarnas majstång. Bokhållare och kontorister bruka i stället ta till Missunna midsommarafton. Där var dans och servering och kugelbana.

Vid fastan bruka dom här i Ystad slå katten ur tunnan. Det var alltid ute vid karantänen dom samlades. Där hade dom satt en stång opp och i den hängde en tunna med en katt i. Det var bokhållare och kontorister som bruka slå katten ur tunnan. Dom var ibland utklädda. Dom red runt i ring och så hade dom en påk som dom slog på tunnan med. Dom låna hästarna av åkarna och lantbrukare i trakten. Den som slog sönder tunnan blev kattakung. Han skulle sen välja en drottning. Och sen var det fest i karantänen. Dans och mat.

Här var också ett ställe i Ystad som hette Tivoli. Det var särskilt vid högtider dom hade öppet där. Dom hade kägellbanor, såpade stänger och så dans och servering. Vid såna högtider bruka dom där också ha en pepparkakskung som var utklädd och som red omkring och dela ut pepparkakor till barnen.

Förr så hade alla köpmännen här i Ystad också kor. Dom la sej ihop och anställde en höre som vakta dom. Dom gick och beta ute vid Österportstorg. Hören bara vakta dom så ägarna fick själv ställa om så korna kom ut till Österport. Där tog hören emot dom och så vakta han dom hela dan. På kvällen så släppte han dom och då fick dom själv gå hem. Där på Österportstorg hade dom alltid marknader. Det var kreatursmarknaderna som hölls där. Dom vanliga marknaderna hölls på Stortorget och gatorna däromkring. I Långgatan bruka dom ha grönsaker och på torget hade dom kött. Den

största marknaden hade dom i oktober. Då köpte folk opp i parti för vinterbehovet. Det var mest olika slags grönsaker som dom sen inte kunde få under vintern.

Nöjena var förr inte så stora som nu, men teater fanns det här. Jag minns när teatern brann opp här. Det var 1891. Jag hade kontorsvakten den gången. Jag hörde hur dom trumma och börja köra med vattentunnor. Hela teatern brann ner. Dom sa att det var en krögare som satt fyr. Han for sen till Amerika. Det konstiga var att det sista stycket dom spela där hette; Slutet gott, allting gott.

/Herr Forsberg meddelade sedan följande berättelser, vilka han hört av sin fader Ola Persson samt av sin broder Nils Olsson i Färlöv./

Suggan.

Min far hade en gång vatt nere i Ekelund. Det var sent på kvällen när han skulle gå hem igen. När han så gick på vägen så kom där upp en sugga från den ena vägkanten och börja gå före honom. Far tyckte inte om det så han gick över på andra sidan av vägen men då gick suggan också över. Och så gick det en stund. Far han stanna också men då stanna suggan med. När dom så kom till en backe som hette Stavshög så försvann suggan bort i backen.

En annan gång när far tjäna på Hanaskog så skulle han en gång rida med ett brev till prästen. När han red dit så gick allt bra men när han skulle hem så ville hästen rätt som det var kasta av vägen. Far höll honom kvar och då fick han se en stor sugga komma fram på vägen. Far tala om sin syn när han kom hem och då blev han sjuk en lång tid efter.

Pottetorpa Here.

Pottetorpa Here var mycket stark. En gång hade han vatt och köpt salt i en bod. Och då sa dom till honom att om han själv kunde bära hem säcken så skulle han slippa betala saltet. Det gick Pottetorpa Here med på. Och handelsmannen la en 10 pundare med i säcken. Pottetorpa Here tog säcken på ryggen och gav sej iväg. Och på vägen plocka han t.o.m. lingon utan att sätta säcken ifrån sej. Så han vann vadet, och när handelsmannen ville ha sin 10 pundare igen så sa Pottetorpa Here att han hade rätt till det som var i säcken så han behöll 10 punderen också.

Dom sa att Pottetorpa Here skulle va av trollsläkt. Det skulle ha gått så till att hans mor en gång skulle gå med middag till sin man, som arbeta i skogen. När hon kom

till mannen så vänskapades dom. När hennes man så kom hem på kvällen så undra han varför hon inte kommit till honom med middagen. Då sa hon att hon hade vatt hos honom, men han svor på att han inte sett till henne. Sen efter en tid så föddes Pottetorpa Here. Mannen trodde att han var far till honom men en gång skulle dom laga en gavel och då tog Pottetorpa Here och lyfte hela gaveln själv och då förstod mannen hur det var.

Far berätta att i Färlöv var där en trädgårdsmästare som hette Edvards. Han gick en gång sent på kvällen i trädgården och då fick han se att där var två stycken som gick framför honom. Han trodde det var nåra som ville stjäla körsbär så han gick efter och skulle ta fatt dom. Men hur han gick så kunde han inte hinna dom. Till sist så kom han så nära dom så han såg dom tydligt och då såg han att det inte var tjuvar. Det var gästar i stället och dom hade inga huvud.

ACC. N:R M. 9248:18.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Far arbeta en tid på Karpalund och då blev det oftast rätt sent innan han kom hem. På vägen skulle han gå förbi en smedja och han berättar ofta att dom hamra och gick på där inne i smedjan fast där inte var ljus.

Och bredvid oss bodde där en skomakare. Så ibland om nätterna kunde vi höra liksom att han satt och arbeta. Vi hörde hur han slog på lädret. Men där var mörkt hos honom och när vi berättar det för honom så sa han att han hade inte arbetat, men det betydde att han skulle få mycket att göra.

En gång var där en jätte som kasta en sten mot Araslövs kyrka men den träffa inte. Varje julnatt så står den stenen på styltor och trollen dansar under den. Dom kalla den för Trollasten. Så har jag hört berättas. Dom sa också att den vänder sej när den luktar nybakat bröd.

Varulv.

Varulven var en hund som kom springande på tre ben. Han sprang efter havande kvinnor för att komma åt fostret. Dom sa att om en kvinna ville ha en lätt födsel så skulle hon krypa genom en fölhinna. Men barnet som hon födde blev då antingen mara eller varulv beroende på om det blev en tös eller en påg. Jag har hört en sån historia om en varulv. Det var ett gift par som gick och hösta på en äng. Så sa mannen till hustrun att han skulle gå bort ett slag. Om där kom nåt djur mot henne så skulle hon bara slå men inte sticka. Det lova hon och så gick mannen. Men efter en stund så kom det en varulv mot henne och anföll henne. Hon slog efter den så att den fick ge sej av. Sen kom mannen tillbaka och här det blev middag så la han sej att sova och då såg hustrun att han hade tyg mellan tänderna. Det var tyg som varulven hade bitit av hennes kjol. Då väckte hon mannen och sa:

"Tvi dig, jag tror du är en varulv!" Men då sa mannen: "Ja det har jag varit men nu har du befriat mej."

Maran.

Jag har också hört att dom kunde bli fria från att gå mara på samma sätt.

På en gård där en dräng tjäna hadde dom en vacker dotter.

Om nätterna var drängen ansatt av maran så han var trött på dagarna och kunde knappt arbeta. Så var där en som sa till honom att han skulle stoppa igen hålet som maran kom in genom när hon hade kommit nästa gång. Det gjorde han och på morgonen så fick han se husbondes dotter ligga på golvet. Då sa han: "Jaså, du är en mara!" Och då sa hon:

"Ja jag har vatt mara men nu tackar jag Gud för ni är jag fri."

Kloka.

När far bodde i Hanaskog så körde han och en annan torpare ofta timmer. Far fick alltid köra före och den andre efter. En gång hade dom vatt i Osby. Fars hästar fick slita och dra så dom var svetta men den andres hästar ansträngde sej inte nåt vidare. När dom då kommit en bit på vägen så mötte dom en lappgubbe som bad far om att få åka. Men far sa till honom att hästarna hade lass nog. Men lappagubben ga sej inte så till sist fick han komma opp. När dom så hade kört en stund så ville lappagubben köra. Far lät honom ta tömmarna och medesamma så lätta det för hästarna. Då sa lappgubben till far: "Dina hästar har dratt den anres lass också." Och så rådde han far att när det hände nästa gång så skulle han ta av huvudstolen på hästarna och titta genom den på den andre. Då skulle den andre inte ha nån makt mer.

I Rommeleborg bodde det en klok kvinna som hette Änglika. Far och ett par andra arbete en gång vid en mägergrav. Dom hade lagt ifrån sej sina ~~xx~~ träskostövlar och när dom så skulle ta dom igen så var dom försvunna. Dom gick då till Änglika och sa hur det var. Hon sa då till dom att dom skulle va på arbetsplatsen vid en viss tid för då skulle tjuven komma själv med stövlarna och ställa dom där han hade tatt dom. Dom gick till mägergraven på den tiden som Änglika hade sagt och då fick dom se en som dom kalla för Per Dö komma med stövlarna och ställa dom ifrån sej. Han gick precis som om han sov.

En gång var där en dräng i Roalöv som ville driva med Änglika. Han satte sej och gjorde sina behov på hennes trappa. Men Änglika ana vem det var så hon sa till honom att han skulle erkänna. Gjorde han det så skulle det inte

hända honom nåt. Men han ville inte erkänna. Men efter den dan så fick han ingen avföring och han blev sämre och sämre så han kunde till sist inte arbeta. Då sa hans husbonde som hört talas om historien att det var lika bra att han gick till Änglika och bad om förlåtelse. Till sist så såg sej drängen ingen annan råd, så han gick till Änglika och bad om förlåtelse. Då sa Änglika; "Ja du kunde lika bra ha erkänt medesamma, men nu skall jag förlåta dej. Men nu är det bäst att du springer hem så fort du kan för annars kan det hända att du inte hinner förrän du gör i byxorna. Och det stämde. Han fick avföring så fort han kom hem.

Mor hade en gång fått ansiktsros. Hon gick då till Änglika som sa att hon skulle tvätta sej i havresoppa och rinnande vatten. Och det hjälpte. Mor hade sökt doktor först, men han kunde ingenting göra åt det.

En gång var där några som skulle stjäla mjöl från Änglika. Där var två stycken som var på besök hos henne och när dom skulle gå så tog den ene en påse som stod i soffan. Men så fort han rörde vid påsen så kunde han integå därifrån. Då den andre skulle hjälpa till så blev han också fast. Och där fick dom stå tills Änglika släppte dom fria.

Dom sa att Änglika hade mycket svårt när hon skulle dö. Hon fick ligga och dras med döden i flera dygn.

Lappaskott.

Där var en kusin till mej som bodde i Hanaskog som blev träffad av lappaskott en gång. Det stack till i benet på henne. Dom sökte doktor för det men han sa att det var lappaskott så det kunde han inte göra något åt. Dom gick då till en klok men han sa att dom hade kommit för sent dit.

Skogsnuvan.

Far hade en gång vatt vid Kviinge bränneri. När han skulle gå därifrån så var det sent på kvällen. Det var fullmåne så det var ljust i alla fall. Så kom han till en sandhåla i skogen och hur han gick så kunde han inte komma förbi den. Han gick och gick till klockan var 3 på natten men kom bara till sandhålan. Men då kom han till att tänka på att han skulle vända på mössan och det gjorde han. Och då hörde han ett skratt oppe i skogen och när han såg sej omkring så märkte han att han var långt från sandhålan.

Jag har också hört en historia om skogsnuvan att hon skulle ha lagt ett barn på trappan hos en kolare. Dom uppfostra barnet och var gång det fyllde år så låg där en present till det på trappan. När flickan blev 15 år så hjälpte hon

kolaren att vakta milan. Men ~~här~~ hon blev 18 år så försvann hon och sen såg dom henne inte mer. Men efter den dagen så hitta kolaren ofta pengar på trappan så han blev rik och behövde inte arbeta mer.

Troll.

Vid Hallaberget bodde där en kvinna som höll sej väl med trollen i berget. När det var tid att hösta så satte hon ut en tunna öl på åkern och nästa morgon hade trollen både höstat och satt opp. Dom bruka också låna kärl av henne när dom behövde.

Min farfar hette Per Svensson och bodde i Hanaskog. En långfredagsmorgon var han ute tidigt på morgonen och då fick han se en kvinna som stod naken på en sten och skrek: "Så långt som detta rop höres är smöret mitt." Den kvinnan hade alltid så gott om smör så hon kunde sälja men i gårdarna däromkring kunde dom inte få smör utan det blev bara fragg när dom kärna.

På Araslöv bodde där ett storkpar. Dom sa att så länge dom bodde där så skulle Araslöv inte brinna. Dom storkarna kasta ner ett ägg vartannant år och en unge vartannat år. Folk sa att det var hyran för att dom fick bo där.

/ Herr Forsberg omtalade sedan att han kunnat många fler berättelser, vilka han för tillfället dock ej kunde erinra sig. Av seder och bruk minns han endast seden att rida Staffan./

Rida Staffan.

Av sederna i min hemtrakt minns jag inte nånting, men när jag låg värvad vid Vendes så bruka dom rida Staffan där annandag jul. Man red då omkring i logementen på kvastar och käppar och så sjöng man Staffansvisan. Så bjöds man på supar.

Marknader.

Här på Österportstorg hade dom alltid marknader. Det var kreatursmarknaderna som hölls där. Dom vanliga marknaderna hölls på Stortorget och gatorna däromkring. I Långgatan bruka dom ha grönsaker och på torget hade dom kött. Den största marknaden hade dom i oktober. Då köpte folk opp i parti för vinterbehovet. Det var mest olika slags grönsaker, som dom sen inte kunde få under vintern.

s.13.

s.14.